

[Estrup]

meste af fagbevægelsen. Fagbevægelsens optræden i denne sag er et pinefuldt kapitel: fagbevægelsens folk i rollen som den rå og brovtende kapitalmagt, fagforeningsmillioner mod folkevalgte. Tænk, at man skulle opleve det!

Desværre tror jeg også, at hetzen mod lovforslagene har sået tvivl om nytten af uddannelse. Kampagnen har talt til den passive, den mest konservative del af befolkningen, dem, der spørger: hvorfor skal vi presses til uddannelse, vi kan jo alligevel ikke få noget arbejde bagefter? Hvis det er resultatet af kampagnen, har fagbevægelsen ikke alene spildt medlemmernes penge, men har direkte gjort medlemmerne en bjørnetjeneste. Er det virkelig en ansvarsbevidst fagbevægelse, der handler på den måde?

Det mest forstemmende ved de forløbne 8 måneders debat er dog nok socialdemokratiets rolle. Ikke nok med, at en række socialdemokratiske politikere har scoret topkarakterer i usaglig og perfid argumentation; værre er den skinhellighed, hvormed man har taget afstand fra lovgivningen. Tankegangen i de to lovforslag, vi er på vej til at vedtage, er i bund og grund sammenfaldende med den holdning, som socialdemokratiet selv havde til arbejdsløshedsforsikringen og betingelsen for at bevare dagpengereetten, da man var regeringsparti. Gennemførelsen i 1978 af arbejdsløshedsforsikringslovens § 65, hvor uddannelsesaktivitet og dagpengereet kædes direkte sammen, dokumenterer dette i rigeligt mål. Det er beskæmmende, når landets største parti løber fra sine tidligere standpunkter.

Sidste led i kampagnen mod lovforslagene var anvendelsen af grundlovens § 41. Der kan ikke være nogen, der alvorligt har troet, at 14 dages udsættelse afgørende ville kaste nyt lys over en reform, som har været behandlet i mere end et halvt år, men det var naturligvis PR-mæssigt en bekvem måde at demonstrere total afstandtagen på. Vi andre skal såmænd ikke beklage os over udsættelsen – uanset mangelen på saglig begrundelse. Der er i tillægsbetænkningen blevet mulighed for at fjerne nogle myter; bl.a. er det blevet slået fast, at nedsatte dagpenge ingen rolle spiller ved udmålingen af bistandslovens ydelser.

Når det kommer til stykket, har udsættelsen vel nærmest virket som en boomerang. Det har været svært at fastholde mediernes

bevågenhed; der har simpelt hen været for lidt kød på sagen. Det er et skoleeksempel på, hvordan man slipper dårligt fra at fortælle en historie. Pointen var åbenbart, at lovgivningen var noget makværk, men når man starter med pointen og derefter oven i købet har svært ved at forklare den, bliver fortællingen en fiasko. Så keder man sit publikum.

Tre problemer blev ved andenbehandlingen brugt som begrundelse for at udskyde den afsluttende behandling af lovforslagene. For det første mangelen på en amtslig sammenstilling af de uddannelsessøgende langtidsledige og de uddannelsespladser, som man stillede til rådighed. For det andet, hvem der centralt og decentralt havde ansvaret for uddannelsestilbuddene. For det tredje den enkeltes dagpengerettigheder, hvis der ikke fremskaffedes uddannelsestilbud. Alle tre problemer var velbelyste i betænkingsbidraget ved andenbehandlingen. Det fornyede udvalgsarbejde har føjet ekstra detaljer til det materiale, som forelå, men selvfølgelig uden at tilfredsstille kritikerne, og vi havde vel heller ikke ventet andet. Kravene blev bevidst stillet sådan op, at de under ingen omstændigheder kunne opfyldes inden for de to uger, der var til rådighed. Hvordan skulle man eksempelvis kunne angive de lediges uddannelsesmæssige forudsætninger, når det kun er A-kassetilknytning og ikke uddannelse, der hidtil har været registreret statistisk, ligesom alle naturligvis har været klar over, at en virkelig specificering af uddannelsesønsker og uddannelsespladser, det såkaldte danmarkskort, er en forskningsopgave og ikke noget, man ordner på 2 uger i arbejdsmarkedsudvalget?

Et karakteristisk eksempel på forløbet af udvalgsarbejdet har været diskussionen om langtidslediges ret til uddannelse med gode beskæftigelsesmuligheder. Det er indtil flere gange blevet bekræftet, at bestemmelserne om nedsatte dagpenge forudsætter, at den enkelte langtidsledige har haft mulighed for at følge uddannelse med gode beskæftigelsesmuligheder, at det altså ikke er de ledige, men systemet, som bærer risikoen for, at uddannelsestilbuddene ikke er til stede. Alligevel udtalte hr. Kaj Poulsen tirsdag den 11. juni i år til dagbladet Politiken, at en sådan garanti ikke var blevet givet, og noget tilsvarende gives der udtryk for i mindretallets bidrag til tillægsbetænkningen. Sådan forløb